

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Barta, Rakvács és Társai Ügyvédi Iroda (dr. Rakvács Péter ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr. Juhász Ákos jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 11.K.30.433/2007. számon indított és ugyanezen bíróság 2007. november 21-én kelt 11.K.30.433/2007/21. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 22. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 11.K.30.433/2007/21. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az első fokú adóhatóság bevallások utólagos vizsgálatára irányuló átfogó ellenőrzést végzett a felperesnél 2002-2003 adóévek vonatkozásában. Ennek eredményeként határozatával a felperes terhére összesen 431.490.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, amely után 215.003.000 Ft adóbírság és 216.816.000 Ft késedelmi pótlék kiszabására is sor került. Az adóhatóság megállapította, hogy a felperes beszállítói közül az N. Kft., a C. Kft., a Co. Kft., a H. Kft., az X. Kft., F. Kft., a D. Kft., az S. Kft., a C. Kft. és a T. Rt. vonatkozásában megállapítást nyert a számlakibocsátókkal összefüggésben, az általuk kibocsátott számlákon feltüntetett gazdasági esemény személyi-, tárgyi feltételek hiányában nem mehetett végbe. Az alperes 8429908561 számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte, mivel álláspontja szerint az adóhatóság a

tényállást nem tárta fel, a felperes az ügyletek során kellő körültekintést tanúsított.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában hivatkozott az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 1. § (7) bekezdésére, az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 32. § (1) bekezdés a) pontjára, 35. §-ára, 44. § (5) bekezdésére, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) 15. § (3) bekezdésére, 166. § (2) bekezdésére. Ennek alapján kifejtette, hogy az adólevonási jog kizárólag az előzetesen felszámított általános forgalmi adó összegét hitelesen igazoló dokumentum birtokában gyakorolható. Az adólevonási jog gyakorlásának alapvető feltétele a gazdasági esemény és az általános forgalmi adó áthárítását hitelesen tükröző számla, amely hitelesség alaki és tartalmi hitelesség. A tartalmi hitelességnél vizsgálni kell, hogy a valóságban végbe ment-e a gazdasági esemény. Rámutatott arra is, hogy a számlában vevőként feltüntetett adóalany adózással kapcsolatos jogai nem sérülhetnek, ha az adóköteles tényállás kapcsán a termékértékesítés körülményeit figyelembe véve kellő körültekintéssel járt el. A kellő körültekintés megállapítására csak akkor kerülhet sor, ha a számla hiteltelensége olyan okból következik be, amelyről a számla befogadójának tudomása nem volt, azt fel sem ismerhette, arra ráhatása nem volt, illetve nem is lehetett.

Az első fokú bíróság megítélése szerint az alperes a tényállást maradéktalanul feltárta, és ennek alapján megállapítható, hogy a számlák mindkét beszállítói kör tekintetében nem a valós gazdasági eseményt tükrözik, tehát a számlák fiktívek. Ebből következően a felperes nem hivatkozhat kellő gondosságra olyan gazdasági eseménnyel összefüggésben, mely létre sem jött, mert a gazdasági kapcsolat nem állt fenn a számlában szereplő gazdasági társaságok között.

Az első fokú bíróság a felperes igazságügyi adat-, és titokvédelmi szakértő kirendelésére tett indítványát - mint szükségtelent - mellőzte. A felperes által hivatkozott Európai Bíróság döntéseivel kapcsolatban utalt az Európai Bíróság C-302/04. és C-261/05. számú ítéletekre, melyben a bíróság kifejtette, hogy nem rendelkezik hatáskörrel olyan kérdés megválaszolására, amelynek tényállása valamely államnak az Európai Unióhoz történő csatlakozása előtti. A perbeli esetben pedig 2004. május 1-jét megelőző időszakra vonatkoztak az alperesi megállapítások, így e körben az alperesnek nem kellett figyelembe venni az Európai Bíróság gyakorlatát, illetve a közösségi jogszabályokat.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet hivatkozással a Pp. rendelkezéseire, különösen a Pp. 3. §, 164. §, 190. § és 221. §-aira.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta azzal, hogy a felperes sem az adóhatósági, sem a bírósági eljárásban nem volt elzárva a bizonyítástól.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint az első fokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta. Részletesen ismertette és értékelte az ügyben alkalmazandó jogszabályokat, melyek alapján jogszerű döntést hozott. Az általános forgalmi adó visszaigénylésével kapcsolatban a vonatkozó jogszabályok és a közigazgatási bíróságok által kialakított és töretlenül alkalmazott ítélkezési gyakorlat szerint csak az alakilag és tartalmilag hiteles számla alapján gyakorolható jogszerűen az áfa-visszaigénylés.

Az alperes eljárásában széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le a többszereplős gazdasági ügyletek valós tartalmának felderítése céljából. A bizonyítékok alapján mind az alperes, mind az első fokú bíróság jogszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes sem a közigazgatási eljárásban, sem a közigazgatási perben nem tudta bizonyítani, hogy a perbeli gazdasági események valóban megtörténtek, és a számlában szereplő szervezetek között valósultak meg. A gazdasági esemény hiányára tekintettel pedig a felperes alaptalanul hivatkozott az Áfa tv. 44. (5) bekezdésével kapcsolatban a kellő körülmétekintésre.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a felperes a közigazgatási perben sem volt elzárva a bizonyítás lehetőségétől. Az első fokú bíróság megfelelően indokolta, hogy miért nem fogantatosította valamennyi felperesi bizonyítási indítványt a perben. A per szempontjából lényegtelen körülmény vonatkozásában szükségtelen bizonyítási eljárás lefolytatása.

Az első fokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján mérlegelte, a 221. § (1) bekezdése szerint megfelelően indokolta, e körben a Legfelsőbb Bíróság kiemelkedően okszerűtlen mérlegelést sem tapasztalt. Az első fokú bíróság a felperes által hivatkozott eljárási jogszabálysértésektől mentesen hozta meg ítéletét, így a Legfelsőbb Bíróság az első fokú bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt maximum felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2009. március 5.

**Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Hajnal Péter sk. előadó
bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró**